

ЕСЕНЕН ЕСКИЗ

Тъй както пишех днес, внезапно
умората ме връхлетя
и някаква тъга натрапна
на две ми скъса мисълта.

Животът ми се стори равен.
Светът – студен. И се простих
с копнежа си да го поправя
чрез своя донкихотски стих.

Изобщо – скука. Всичко – жълто.
Прозореца отворих в миг.
И тозчас в стаята нахълта
един прекрасен мек светлик.

Едно небе пред мене блесна.
Една прозрачна широта.
И тази закачлива есен
ми хвърли шепичка листа.

Дори едно момиче мина
и този свят разхубави
И с двете си очета сини
то май че мене поздрави.

Но аз не го и забелязах.
И чак след него, огорчен,
се сепнах и наум си казах:
Не вън е есен, а във мен.

Дамян Дамянов